

11 februari 2011 - 6 weken na de CCSVI behandeling. (door Tine Leewens)

Dit is wat ik wenste en heel in de verte hoopte. Minder moe zijn. Als dat eens kon.

Mijn droom is uitgekomen, ik ben niet alleen minder moe maar ook nog eens een vermoeidheid die ik eerst niet eens herkende als zijnde vermoeidheid.

De ms-vermoeidheid leidde tot slecht of niet meer kunnen lopen en een misselijkmakend gevoel, pijn in heel mijn lijf en met name in mijn benen. Evenwichtsstoornissen namen dan heel erg toe. Deze vermoeidheid lag dagelijks op de loer en dook ook iedere keer weer op. Op momenten dat het me niet uitkwam. Wanneer ik een activiteit had gehad die boven mijn kunnen uitstak, bijvoorbeeld een feest dat lang duurde, dan kon ik de klok erop gelijk zetten en kwam de ergste klap na 36 uur. Dan kon ik mijn beddag plannen.

Veel mensen bij elkaar in een kleine ruimte of spelende kinderen in een kleine ruimte, dat was me teveel, ik werd daar acuut moe van. En dat terwijl ik zo dol op kinderen, zeker onze kleinkinderen, ben. Daar heb ik veel verdriet van gehad. Toch hebben we gekozen om pleegkinderen in huis te nemen. Dat was meestal voor een korte periode van 4 weken tot 3 maanden. Daar ging ik dan helemaal voor, tot onvrede van de mensen die om mij geven, zij wisten hoeveel moeite het me kostte.

Iedere keer was ik weer teleurgesteld in dat onwillige lichaam en begreep ik niet wat mij overkwam. Het leek maar niet te wennen.

Van dit alles is nu geen spoor meer te vinden. We hebben weer 2 pleegkinderen van 4 en 7 jaar in huis en dat gaat uitstekend. Ik voel niet de onnatuurlijke beperkende energie van voorheen. Zelfs niet wanneer onze kleinkinderen er ook nog bij zijn en deze willen stoeien. Eerder kon ik na zo'n stoeipartij nauwelijks meer lopen en ging ik meestal vrij snel daarna naar bed om bij te komen. Nu na een kwartier stoeien, eigenlijk een cardio-oefening, stapte ik van bed waar de stoeipartij plaatsvond, en ging gewoon naar de kamer.

Ook ben ik naar de Oosterse markt geweest. Daar heb ik 2 uur (!) rondgelopen zonder hulpmiddelen! Toen mijn vriendin vroeg of ik meeding heb ik er ernstig over nagedacht. Dit overdenken had met name te maken met de herinnering die ik had aan dergelijke acties.

Het was druk en daar had ik nauwelijks last van. Ik heb me over mezelf verbaasd.

Soms vraag ik me af of ik me werkelijk anders voel dan voorheen. Aan mijn nieuwe looppatroon ben ik nu wel gewend, ik voel en snap niet meer hoe ik voor de behandeling liep. Mensen om me heen die me voor het eerst na de behandeling zien en er niet van weten, vragen zich af wat er met me gebeurd is. Zij zien een spectaculair verschil. Volgens mij zit dat o.a. ook in het feit dat ik me zekerder voel, nu mijn evenwicht weer normaal is. Maar natuurlijk ook de manier van lopen, ik sla mijn been minder naar buiten en trek nog een klein beetje met mijn rechterbeen, waardoor ik mank loop.

Omdat de gevoelstoornissen in mijn hand nog wel aanwezig zijn, weliswaar minder, heb ik niet het gevoel dat er zoveel veranderd is. Het wordt mij duidelijk dat er wel degelijk iets veranderd is door ervaringen zoals in de Oosterse markt. Ook ben ik weer begonnen met een improvisatiecursus en de docente is dezelfde als met mijn eerdere cursus. Zij was ook stomverbaasd mij te zien zoals ik nu aanwezig was.

Ik heb van diverse mensen gehoord dat mijn gezicht er anders uit ziet. Ik vermoed dat dat te maken heeft met het feit dat ik meer kleur heb. Ik zie er minder grauw uit.

De meeste veranderingen zijn subjectieve belevingen en dus niet meetbaar. Dat maakt dat zelfs ik vaak twijfel aan de verandering. Het is alsof je nu bevallen bent en wel weet dat je zwanger bent geweest, maar niet meer goed weet hoe het voelde.

Mijn site is veranderd en aangepast. Ook mijn CCSVI verhalen staan erop. Dus als jullie mensen weten die er meer over willen weten kunnen jullie ze verwijzen naar de site: www.tineleewens.nl.